

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΜΠΡΟΘΙΑ ΤΩΝ ΕΝΜΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

Περιεχόμενα

<p>Goethe. Ἐρμῆνος καὶ Δωροθέα.
(Μετάφρ. Κ. Θεοτόκη. Τέλος.)</p> <p>Β. Γ. Στεφελίδη. Τὸ σιγαράκι. Σὰν τὸ
καπέλο. Τὸ περιστέρι.
(Τραγοῦδι.)</p> | } | <p>N. A. Κεφαλληνοῦ. Ἡ ἐξομολόγησι τῆς
ἀδελφῆς Ἄννας. (Διήγημα.)</p> <p>Εἰρ. Δεντρινοῦ. Σ' ἄλλον πλανήτη. (Σο-
νέττο.) Ἀγάπης εὐπνημα.
(Τραγοῦδι.)</p> |
|--|---|--|

ΚΕΡΚΥΡΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΗΤΤΖΑ
1918.

GOETHE

Ο ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΔΩΡΟΘΕΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ

Ὁ ἀπεικασμὸς τῆς εὐτυχίας.

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Μοῦτες, ποῦ βλέπετε τόσο καλόγνωμα μιὰ ἀδολη ἀγάπη,
Σεῖς, ποῦ τὸ ἀψεχτο νέον ὁδηγήσατε ὡς τώρα στὸ δρόμο,
Καὶ στὴν ἀγκάλη τὴν κόρη τοῦ ρίζατε πρὶν τὴνε πάρει,
Ὡς καὶ στὸ ἐξῆς τὸ ζευγάρι βοηθήσατε τὸ ἐγκάρδιο στὸ γάμο
Καὶ διασκορπήσατε ἔσα γνέφη θὰ βγοῦν τὴ χαρὰ νὰ θολώσουν.
Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἄς εἰπεῖτε τί ἐγενότουν τώρα στὸ σπίτι.
Τρίτη φορά στῶν ἀντρῶνε τὴν κάμαρα ἢ μάννα καὶ πάλι
Ἔμπαινε ἀνήσυχη, ἀροῦ σκεφτικιά λίγο πρὶν ξαναβγῆκε,
Λέγοντας γιὰ τὸ δρολάπι ποῦ ἐρχότουν καὶ γιὰ τὸ φεγγάρι,
Ποῦχε γεργὰ κρουσηθεῖ, γιὰ τὴν ἄρρητα κι' ὅλας τοῦ γιοῦ της,
Καὶ γιὰ τοὺς φόβους τῆς νυχτας. Κ' ἐμάλωσε ἀπέκει τοὺς φίλους
Ποῦ χωρὶς νὰ μιλήσουν τῆς κόρης, χωρὶς νὰ προσφέρουν
Τὴν προξενιά, εἶχαν ἀφήση μονάχον του ἀμέσως τὸ νέο.
«Ἄχ τὸ κακὸ μὴν τὸ κάνεις χειρότερο!» ἀπάντησε ὁ κύρις
Μὲ στενοχώρια «καὶ μεῖς καρτερούμε τὴν ἐγβαση, βλέπεις!»
Μὰ ἄρχισε τότε ὁ σπετσιέρης ποῦ ἀνέγνωιαστα ἐκάθοτουν κ' εἶπε:
«Πάντα μου ὑπόχρεως θυμοῦμαι σὲ τέτοιες ἀνήσυχες ὥρες
Τὸ μακαρίτη γονῆ μου ποῦ ἀπὸ τὴν καρδιά μου τῆς βιάσης,
Ὅταν ἤμου παιδάκι, ξηγένισε τέλεια τὲς ρίζες,
Τόσο ποῦ τώρα οὐδὲ γίνα δὲν ξέμεινε, κ' ἔτσι ἔχω μάθει,
Ὅσο κανένας ἀκόμη σοφός, νὰ προσμένω ἀπὸ τότες.»
«Λέγε μας» εἶπε ὁ παπᾶς, «μὲ τί τρόπο τὸ πίτυχε ὁ γέρος».
«Μετὰ χαρᾶς θὰ τὸ εἰπῶ, τί κανένας μπορεῖ νὰ κερδίσει»
Εἶπε ὁ σπετσιέρης. «Σὰν ἤμου παιδάκι, ἀνυπόμονος τότες,
Ἔστεκα μὲ ἐγκαψὴ μιὰ Κυριακὴ καρτερῶντας τὸ ἀμάξι

Πῶπρεπε στές φλαμουριές νά μᾶς πάρει, ἐκεῖ πέρα στή βρύση
 Μά δὲν ἐρχότου. Κ' ἐγὼ σὰν τῆ σβυδρα ἐριχνόμου τριγύρω,
 Πάνου κάτου στές σκάλες ἀπ' τὸ παραθύρι στήν πόρτα,
 Εἶχα τσουσμάρες στὰ χέρια, τὰ ἐπιπλα ἐξουόσα περνώντας,
 Βαρυπατοῦσα χτυπώντας τὰ πόδια, μοῦ ἐρχότου νά κλάψω.
 Μ' ἐβλεπε ὁ ἀτάραχος ἄντρας ἀδιάφορα, κ' ἔσαν μονάχα
 Ἐγείνα ξέφρονας τέλεια, μὲ πιάνει σιγὰ ἀπὸ τὸ χέρι,
 Στὸ παραθύρι μὲ παίρνει καὶ τέτοια κουβέντα μοῦ κάνει:
 «Τοῦ μαραγγοῦ τ' ἀργαστήρι, τὸ βλέπεις κλεισμένο ἐκεῖ πέρα;
 «Αὔριο θ' ἀνοίξει, θ' ἀρχίσουν ξανά τὰ πριόνια κ' οἱ πλάνιες,
 «Κι' ἀπ' τὸ πρωὶ θὰ δουλεύουν, ὡς νᾶρθη τὸ βράδυ, ἐκεῖ μέσα.
 «Μὰ ἄκου με. Θάρθει ἡ πουρνὴ ποῦ ὁ μάστορας κί' ὄλοι οἱ καλφάδες
 «Θὰ μαστορεύουν γιὰ νά καταφέρουν γιὰ σέ ἓνα σεντοῦκι,
 «Ποῦ τὰ πιδέξια τὰ χέρια σέ λίγο θὰ τῶχουν χαζίρι,
 «Καὶ θεὸ νά φέρουν μ' ασπούδα ἐδῶ πέρα τὸ ξύλινο σπιτι,
 «Ποῦ τοὺς ὑπόμονους ὅμοια καὶ τοὺς ἀνυπόμονους παίρνει,
 «Καὶ ποῦ στὸ τέλος μιὰ στέγη βραεῖα τὸ πλακώνει ἀπὸ πάνου.»
 Ὅλα τότες μπροστά μου σὰ νᾶταν ἀλήθεια ἐγὼ τὰ εἶδα,
 Εἶδα σμιχτές τὲς σανίδες, χαζίρι τὸ μαῦρο τὸ χρωμα.
 Κ' ἤσυχα ἐκάθισα κ' ἔτσι περίμενα νᾶρθει τὸ ἀμάξι.
 Τώρα, σὰν τρέχουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπὸκεῖ καρτερώντας
 Μὲ στενοχώρια, ἐγὼ πάντα θυμοῦμαι ξανά τὸ σεντοῦκι.»
 Κ' εἶπε μὲ γέλιο ὁ παπᾶς : «Τὴν εἰδὴ τὴν ταραχτρα τοῦ χάρου
 Δὲν τήνε τρέμει ὁ σοφός· γιὰ τὸ θεῖσκο δὲν εἶναι τὸ τέλος.
 Κεῖνον ξανά στή ζωὴ τότε σπρώχνει κ' ὀρμήνεια τοῦ δίνει,
 Καὶ μ' ὑπερκόσμιες ἐλπίδες στηρίζει στή θλίψη τὸν ἄλλον.
 Βρίσκουν κ' οἱ δυὸ τους ζωὴ στή θανά, κ' ἀδίκως ὁ κύρις
 Ἐδειχνε σ' ἓνα παιδάκι στὸ θάνατο, θάνατο μόνο.
 Ἄς παρουσιάζει κανεὶς μπρὸς στὰ μάτια τοῦ νιοῦ τὴν εἰκόνα
 Τιμίας ζωῆς ποῦ ὠριμάζει, κ' ὁ γέρος ἄς βλέπει τὴ νεότη,
 Γιὰ νά μποροῦν νά χαροῦν τὸν αἰῶνιο τὸν κύκλο κ' οἱ δυὸ τους,

Κ' ἔτσι ἡ ζωὴ στή ζωὴ τὸ σκοπὸ καὶ τὸ τέλος νά βρίσκει.»
 Μὰ ἀνοίξε τότες ἡ πόρτα κ' ἐφάνη τὸ ἐξαίσιο ζευγάρι,
 Καὶ θιαμάσαν οἱ φίλοι, θιαμάσαν κ' ἡ μάννα κ' ὁ κύρις
 Τῶμορφο σῶμα τῆς νύφης ποῦ σὰν τὸ γαμπρὸ ἦταν στὸ μπᾶι.
 Πάρα μικρὴ ἦταν ἡ πόρτα τῆς κάμαρας γιὰ νά χωρέσει
 Τὰ λυγερά τους κορμιά ποῦ μαζῆ τὸ κατῶφλι ἐδικιβήκαν.
 Καὶ μὲ πετούμενα λόγια τὴ σύστησε ὁ νιὸς στοὺς γονηοὺς του,
 Κ' εἶπε «Ἐδῶ εἶναι μιὰ κόρη καθὼς τὴν ἠθέλατε σπιτι,
 Δέξου τὴν ὄμορφα, τίμιε πατέρα, τ' ἀξίζει· κ' ἡ ἴδια,
 Μάννα καλὴ, ρώτησέ τὴν γιὰ κάθε σπιτίσια ἐργασία,
 Κ' ἔτσι θὰ ἴδεις πῶς τῆς πρέπει ἡ καρδιά σου νά τὴν ἀγαπήσει.»
 Καὶ βιαστικὰ τὸν καλὸν ἐφημέριο στήν ἄκρη τὸν πῆρε,
 Κ' εἶπε του : «Αἰδέσιμε, γίνου βοηθός μου γιὰ νᾶβγω ἀπ' τὲς ἔγνοιες
 Γλίγωρα, κ' ἔλα νά λύσεις τὸν κόμπο ποῦ τρέμω ν' ἀγγίξω,
 Τί γι' ἀρραβῶνα τῆς κόρης δὲ μίλησα, μὰ τὸ ἐναντίο
 Δοῦλα πιστεύει πῶς μπῆκε ἐδῶ μέσα, καὶ τώρα φοβοῦμαι
 Μὴ χολευτεῖ καὶ μᾶς φύγει, εὐτὺς ἄμα τῆς ποῦμε γιὰ γάμο.
 Μὰ ὅλα ἄς τελειώσουν ἀμέσως, στήν πλάνη δὲν πρέπει νά μείνει
 Πλειότερο, μήτε κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νά ὑποφέρω τὸ ἀβέβαιο.
 Γλίγωρα κάμε· καὶ δεῖξε ὡς καὶ τώρα τὴν τίμια σου γνώση.»
 Καὶ παρευτὺς ὁ καλὸς Ἐφημέριος στοὺς ἄλλους γυρίζει,
 Μὰ ἄχ! τοῦ πατέρα ἡ κουβέντα εἶχε κί' ὄλας θολώση τὰ φρένα
 Τῆς κορασίδας· χωρὶς κακωσύνη καὶ ἀφρόντιστα ὁ γέρος
 Εἶχε προσφέρει φαιδρὰ χωρατεύοντας τοῦτα τὰ λόγια:
 «Ναῖσκει, μοῦ ἀρέσει, παιδί μου, καὶ βλέπω μὲ χάζι ποῦ ὁ γυιόκας
 Ἐρεῖ ὡς κ' αὐτὸς τὸ καλὸ, σὰν τὸν κύρη του ποῦ στὸν καιρὸ του
 Τῶχει ἀποδείξει, τί ἐκεῖνος τὴν πλιὸ ὄμορφη ἐχόρευε πάντα,
 Καὶ γιὰ γυναῖκα του τέλος τὴν πλιὸ ὄμορφη ἔφερε σπιτι,
 Τούτην ἐδῶ τὴ μαννοῦλα· καὶ βέβαια ἀπ' τὴ νύφη ποῦ ὁ ἄντρας
 Βρίσκει, γνωρίζεται κί' ὄλας τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου κ' ὁ ἴδιος
 Δείχνει ἂν αἰστάνεται σέβας γιὰ τὸν ἐκυτό του καὶ πόσο.

Μὰ ξερμπεροδέφετε ἀμέσως ἐσεῖς· δὲ χρειάστηκαν ὦρες·
 Δύσκολο βέβαια δὲν ἦταν νὰ τον ἀκλουθήσει μιὰ κόρη.»
 Ἄκουσε ὁ Ἑρμᾶνος μονάχα μιὰν ἄκρη ἀπ' τὰ λόγια κ' ἐβόλη
 Ὅλος νὰ τρέμει· καὶ ξάφνου κανεὶς ἐκεῖ μέσα δὲν κρένει.
 Μὰ ἡ καλὴ κορασιά, πειραγμένη ἀπὸ τοῦτα τὰ λόγια,
 Ποῦ τῆς καστήκαν περγέλοια, καὶ ποῦ τὴν καρδιά τῆς πληγῶσαν,
 Ἐμεινε ἀσάλευτη κί' ὀλομεμιάς τῆς κοκκίνησε ἡ ὄψη
 Ὡς στὸ λαιμό· μὰ ἐβαστάχτη, κ' ἐκράτησε τὸν ἑαυτὸ τῆς
 Κ' εἶπε χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ κρύψει τὸν πόνο τῆς τέλεια:
 «Ἄ! δὲ μὲ ἐτοίμασε βέβαια γιὰ τέτοια δεξίωση ὁ γιὸς σας
 Ποῦ τοῦ πατέρα τὲς γνώμες μου ἰστόρισε, τοῦ ἄξιου τοῦ ιδιώτη.
 Εἶμαι, τὸ ξέρω, μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο πῶμαθε τάξες
 Κί' ὡμορφα φέρνεται μ' ὄλους, καθὼς στὸν καθένανε πρέπει·
 Μὰ ἀπ' ὅτι βλέπω, ἀρκετὰ δὲ λυπιέσαι μια δύστυχη κόρη
 Ποῦ τὸ κατῶρλι σου μόλις τὸ πάτησε γιὰ νὰ δουλέψει,
 Τί μὲ περγέλοια πικρὰ δὲ θὰ μοῦδειγες, ἂν μὲ σπλαγχνίσουν,
 Πόσο εἶναι ἀλλοιώτικη ἡ τύχη ἢ δική μου ἀπ' τὴν τύχη τοῦ γιοῦ σου.
 Μπαίνω, εἶναι ἀλήθεια, φτωχειά, μ' ἕνα δέμα μικρό, σ' ἕνα σπίτι,
 Πῶχοντας βιό, ξεγνοιασιὰ στοὺς φαιδρούς νοικοκύρηδες δίνει,
 Μὰ τὸν ἑαυτὸ μου γνωρίζω καλὰ καὶ τὴ θέση μου ξέρω!
 Εἶναι γενναῖο νὰ μοῦ κρένεις ἀμέσως μὲ τέτοια περγέλοια,
 Ποῦ ἀπὸ τὸ σπίτι σου, πές, πρὶν διαβῶ τὸ κατῶρλι μὲ διώχουν;»
 Ὅλο ἐκουνιόσουν ὁ Ἑρμᾶνος περίτρομος κ' ἔκανε γνέμα
 Τοῦ ἱερωμένου τοῦ φίλου στὴ μέση νὰ μπεῖ, καὶ τὴν πλάνη
 Νὰ καταδιώξει. Κί' ἀμέσως ὁ φρόνιμος ἄντρας σιμόνει
 Κ' εἶδε τῆς κόρης τὴν ἄφωνη λύπη, τὸν ἄλαλον πόνο
 Καὶ τῶν ματιῶν τῆς τὰ δάκρυα, καὶ τοῦρθε στὸ νοῦ νὰ μὴ λύσει
 Κεῖνην τὴν σύγγχηση ἀμέσως, μὰ νὰ τὴν μακρύνει γιὰ λίγο
 Κ' ἔτσι τ' ἀνήσυχα φρένα τῆς κόρης νὰ δοκιμάσει.
 Κ' εἶπε τῆς τοῦτα τὰ λόγια ὁ παπᾶς γιὰ νὰ ἰδεῖ τὴν καρδιά τῆς:
 «Βέβαια στὸ νοῦ σου καλὰ δὲ λογάριασες, κόρη ἀπ' τὰ ξένα,

Τί ἔχει νὰ πεῖ περεσιά στὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη ποῦ ὀρίζει·
 Μ' ἕνα χερόπιασμα παίζει κανεὶς τὴν τύχη ἐνοῦ χρόνου,
 Καὶ ὑποχρεώνει ἕνα ναὶ μοναχὰ σὲ πολλές δυστροπίες!
 Τί γιὰ τὸ δοῦλο δὲν εἶναι τὸ πλιὸ ἄσκημο οἱ κόποι τῶν δρόμων,
 Μῆτε κί' ὁ ἰδρὸς ὁ πικρὸς τῆς δουλειᾶς ποῦ ποτὲ δὲν τελειώνει,
 Τί μὲ τὸ δοῦλο μαζῆ κί' ὁ δραστήριος ἀφέντης κοπιᾶζει,
 Πάρεξ τὸ νὰ ὑπομένει τὰ κέρια τοῦ ἀφέντη ποῦ ἀδίκως
 Βρίζει ἢ δὲν ξέρει τί θέλει διχόγνωμος μὲ τὸν ἑαυτὸ του,
 Καὶ τὴν ὀργὴ τῆς κυρᾶς ποῦ μὲ τίποτα ἀράθυμη ἀνάφτει,
 Καὶ τῶν παιδιῶν μαζῆ τὸ τραχὺ καὶ περήφανο πείσμα.
 Εἶναι βαρὺ νὰ ὑπομένει κανεὶς ἔλα τοῦτα κί' ὡς τόσο
 Ὅ,τι χρωστεῖ νὰ τὸ κάνει μ' ἀσπούδα, χωρὶς χασομέρια,
 Καὶ στὴ δουλειὰ μὲ μουρμούρια καὶ πείσμα νὰ μὴ σταματᾶνει.
 Μὰ καθὼς φαίνεται, ἐστὶ γεννημένη δὲν εἶσαι γιὰ δοῦλα,
 Μιὰ καὶ σοῦ κάζονται τόσο πικρὰ τοῦ πατέρα τ' ἀστεῖα·
 Κί' ὅμως συχνότερο πρᾶμα δὲν εἶναι, ἀπὸ τὸ νὰ πειράζουν
 Ἐνα κορίτσι μὲ τὸ νὰ τοῦ λὲν πῶς τοῦ ἀρέσει ἕνας νέος.»
 Ἔτσι τῆς εἶπε κ' αἰσθάνθη βαθεῖα τὰ λόγια του ἡ κόρη
 Καὶ δὲ βαστάχτηκε πλιά! Μονομιάς ξεχειλίζει ἡ καρδιά τῆς
 Κ' ἕνα ἀναστέναγμα βγαίνει ἀπ' τὰ στήθη τῆς ποῦχαν φουσκώσει,
 Καὶ παρευτὺς, ἐνῶ ἐστάζαν θερμὰ τὰ δάκρυά τῆς, εἶπε:
 «Ἄχ! δὲν ξέρει ποτὲ τοῦ ἕνα φρόνιμος ἄντρας ποῦ θέλει
 Σ' ὦρες πικρὲς νὰ μᾶς δώσει ὀρμηνεῖα, πόσο λίγο ἕνας λόγος,
 Κρύος μπορεῖ νὰ βοηθήσει στὰ πάθια ποῦ ἡ μοῖρα μᾶς γράφει!
 Στὴν εὐτυχιά, στὴ χαρά, πῶς μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψει, ἕνα ἀστεῖο;
 Μὰ σ' ἕναν ἄρρωστο δίνει κ' ἕνα ἐγγιγμα ἀνάλαφρο πόνους.
 Μὰ ὄχι! ὡς κί' ἂν ἔκανα τάχα καρδιά δὲ θάβρισκα ὠφέλεια!
 Ὅ,τι θὰ ἐπλήθαινε ἀπέχει τοὺς πλιὸ τρομερώτερους πόνους
 Κ' ἴσως τρισάθλια στὴ λύπη θὰ μ' ἔρριχνε γιὰ νὰ μὲ λυῶσει,
 Τώρα ἄς γενεῖ· παρευτὺς θένα φύγω· σὲ τοῦτο τὸ σπίτι
 Ὅχι δὲν πρέπει νὰ μείνω, θὰ φύγω θὰ πάω νὰ ξανάβρω

Τους έδικούς μου τους δόλιους, που έγω τους άφηκα στα πάθη
Μόνο και μόνο για έμένα καλήτερη τύχη ζητώντας.
Τώρα άποράσιτα. Κ' έτσι μπροστά σας μπορώ να φωνάξω
"Ο,τι θ' άπομένεσκε βέβαια για χρόνους κρυφά στην καρδιά μου.
Ναί, τὸ περιέλοιο του γέρου κατάκαρδα μ' έχει πικράνει,
"Οχι, γιατί πλιό φιλή είμαι και πλιό γλυκοαίματη άπ' όσο
Είμαι στη δούλα πρεπό, μά γιατί στην αλήθεια ή καρδιά μου
Κλίση γρικᾶ για τὸ νιό που άπό τώρα μου έφάνη σωτήρας!
Τι άπ' τή στιγμή που μ' άφηκε στο δρόμο άπ' τὸ νοῦ δέ μου βγαίνει
Και τήν καλότυχη κόρη έσκερτόμου αδιάκοπα, που ίσως
Πίστη τουχε όρκιστεί και τή φύλαγε μες τήν καρδιά του.
Κι' όταν στη βρύση και πάλι τὸν εύρηκα έχάρηκα τόσο,
"Αμα τὸν είδα, που πλάσμα μου εκάστηκε ούρόνιο μπροστά μου,
Κι' όταν μ' έζήτησε δούλα, ακολουθησα πρόθυμα τόσο!
Τὸ όμολογῶ τήν καρδιά μου στο δρόμο τή χάιδευε ή έλπίδα
Κάποτε, που του σπιτιου τὸ άπαραίτητο στήριγμα θάμου,ν,
"Αξια να γένω για κείνον' μά τώρα, ωίμέ! πρωτοβλέπω
Πόσο μεγάλος θε νάταν ὁ κίντυνος, αν κατοικοῦσα
Τόσο σιμά στο νιό που κρυφά τὸν αγάπαι ή καρδιά μου.
Τώρα μονάχα γρικῶ πόσο μάκρος χωρίζει έναν πλούσιο
Νέο άπό μια κόρη φτωχοῦλα, κι' ας είναι ή πλιό τίμια του κόσμου.
Τάπα ελα αυτά για να μη σας φανεί παθιασμένη ή ψυχή μου,
Που κατα τύχη επικράθη' τὸ πείραγμα μουθαλε γνώση.
Θάπρεπε άλλοιῶς να βαστῶ μυστικόν τὸν κρυφὸ μου τὸν πόθο,
"Ως τήν ήμέρα που σπιτι θε νάφερνε ὁ γιός σας τή νύφη,
Κι' άχ! πῶς θα ύπόφερνα τότες έγω τῆς καρδιάς μου τὸν πόνο;
Μά μ' είδοποίησε τύχη καλή' και ή τύχη άπ' τα στήθη
Μουβγαλε τὸ μυστικό μου τήν ὥρα που ακόμη τὸ πάθος
Είμαι γιατρέψιμο. Είπα τὰ πάντα. Και τίποτα τώρα
Νά με βαστάξει δέν πρέπει στιγμή σε τούτο τὸ σπιτι,
"Οπου περιτρομη στέκω, γιομάτη ντροπή, μολογῶντας

Ξέθαρρα αυτό που γρικῶ στην καρδιά και τήν ξεφρενη έλπίδα.
Μήτε ή νυχτιά που τὰ γνέφη βαρειά κι' άπλωτά τή σκεπάζουν,
Μήτε οι βροντές που κυλοῦν, τες ακούγω, δε θα μ' αντισκόφουν,
Μήτε ή βροχή ή φοβερή που με δύναμη δέρνει τους κάμπους,
Μήτε ή βοή τῆς φουρτούνας' τὰ ύπόφερα αυτά στη φυγή μας
Τή θλιβερή και σιμά στον έχτρο που μας ζάτρεχε. Τώρα
"Οξω πηγαίνω ξανά, καθῶς έσυνείθισα. 'Απ' όλα
Θά χωριστῶ. Του καιρου μας ὁ ρούφουλας σέρνει ὡς κ' έμένα
Γειά σας! δε μένω στιγμή! τ' άποράσιτα κ' έγινε κι' ὅλας.»
Είπε, κ' εϋτὺς πρὸς τήν πόρτα γυρνᾶ, πάραμάσκαλα ακόμη
Τή βαντακούλα βαστώντας, καθῶς είχε έρθει, μά ή μητέρα
"Αδραξε τότε άπ' τή ζώση τή νιά με τὰ δυό της τὰ χέρια,
Και στατικιά κι' άπορῶντας τῆς φώναξε τούτα τὰ λόγια:
«Πές, τί δηλοῦν ελα αυτά, και γιατί τόσα δάκρυα του κάκου;
Δε θα σ' άφήσω να φύγεις, του γιου μας εσύ είσαι τὸ ταῖρι.»
Μά πεισμωνέμος αντίκρυ σηκώθηκε τότε ὁ πατέρας
Κ' είπε με πάθος, θωρώντας τήν κόρη, που ακόμη έθρηνοῦσε:
«"Ετσι λοιπόν στα στερνά μου έμελλότου για τες καλωσύνες
Και τὸ χειρότερο άπ' όλα να ιδῶ πρὸς τὸ σῶμα τῆς μέρας!
Τι είναι ανυπόφερο πράμα για μένα οι γυναίκες οι κλάφες,
Οι παθιασμένες φωνές που τεράστια μπερδεύουν με άντάρες,
"Ο,τι με λίγο μυαλό δίχως κόπο θα μόρρει να σιάσει.
Μά βαριέμαι να βλέπω περσότερην ὥρα παρόμοια
Πράματα. Τώρα μονάχοι ξεμπλέχτε τα, πάω στο κρεβάτι!»
Κ' έγυρε άμέσως τες πλάτες κ' εκίνησε πρὸς τὸ δωμάτιο,
"Οπου τ' άντρώγυνο σ' ένα κρεβάτι εκοιμότου συνήθως'
Μά τὸν εκράτησε ὁ γιός με θερμά παρακάλια και τούπε:
«Βιάση μην έχεις, πατέρα, και μην όργιστείς με τήν κόρη'
Πρέπει μονάχος μου έγω να ύποφέρω γι' αϋτήν τή σκοτούρα
Που μ' ένα λόγο πλαστὸ τήν έπέσειψε άνέλπιστα ὁ φίλος.
Μίλησε, αιδέσιμε, αφίνω στα χέρια σου τώρα τὸ πρᾶμα'

Λύπες μὴ σμιζεις στοὺς φόβους, μὰ τέλειωσε ἀμέσως τὰ πάντα,
 Τὶ δὲ θὰ μπόρεια στερνὰ νάχω σέβας γιὰ σένα ὅπως πρῶτα,
 Ἄν κακεντρέχεια μᾶς δείξεις ἀντίς ἀπὸ ὑπέρλαμπρη γνώση.»
 Μ'ένα χαμόγελο τότε ἀποκρίθηκε ὁ τίμιος ἱερέας:
 «Ποιά φρονιμάδα θὰ μπόρεια νὰ βγάλει ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς τίμιης
 Κόρης αὐτῆ τῆ λαμπρῆ ξομολόγηση καὶ νὰ μᾶς δείξει
 Πλιὸ καθαρά τὴν καρδιά τῆς; Ἀμέσως χαρὰ καὶ θεραπεία
 Οἱ ἔγνοιες σου δὲν ἐγινῆκαν; Μονάχος μίλησε ὁ ἴδιος,
 Τί σοῦ χρειάζεται τώρα νὰ δώσουν ἐξηγήση οἱ ξένοι;»
 Τότες ἐσίμωσε ὁ Ἑρμᾶννος, κ'ἐγκάρδια τῆς ἔκρινε κ'εἶπε:
 «Μὴ μετανοιώσεις γιὰ τοῦ-α τὰ δάκρυα, μηδὲ γιὰ τοὺς πόνους
 Τοὺς διαβατάρικους· τὴν εὐτυχιά τῆς ζωῆς μου σφραγίζουν
 Καὶ τὴ δική σου, ὡς ἐλπίζω. Στὴ βρύση δὲν ἦρθα νὰ πάρω
 Δουλα τὴν κόρη ἀπ' τὰ ξένα μὰ γιὰ νὰ σὲ πάρω γυναῖκα!
 Κι'ἄχ! τὸ δειλό μου τὸ βλέμμα δὲ μπόρεια νὰ ἰδεῖ ποῦ ἡ καρδιά σου
 Μοῦχε συμπάθεια, μονάχα στὸ μάτι σου ἐγὼ εἶδα φιλία,
 Ὅταν στῆς ἡσυγῆς βροίσης τὸ κρούσταλλο μοῦκαμες γνέμα.
 Σπίτι μου ἐδὼ νὰ σὲ φέρω ἢ μισὴ μου εὐτυχιά ἦταν καὶ τώρα
 ὦ! ξετέλειωσ' τὴν ἢ ἴδια. Μὲ χίλιες εὐχὲς σὲ βλογάω!»
 Καὶ μὲ βαθεῖα ταραχὴ τὸν Ἑρμᾶννο ἀναντράνισε ἡ κόρη
 Καὶ δὲν τοῦ ἀνήθη φιλιά κ' ἀγκαλιάσματα, ἀνώτατες χάρες,
 Ὅταν γιὰ τοὺς ρωτεμένους πολύποθο αὐτο εἶναι ἀμανέτι
 Παντοτεινῆς εὐτυχιάς ποῦ τοὺς φαίνεται ἀτέλειωτη τότε.
 Εἶχε ξηγήσει τὰ πάντα στοὺς ἄλλους ὡς τόσο ὁ ἱερέας,
 Ὅταν ἐπρόβαλε ἡ κόρη μὲ χάρη καὶ μπρὸς στὸν πατέρα
 Σκύφτει μὲ σέβας φιλώντας τὸ χέρι ποῦ τῆς τὸ ἀντικράτει
 Κ' εἶπεν: «Ἡ δίκαιη καρδιά σου θενὰ συχωρέσει τὰ πρῶτα
 Δάκρυα τοῦ πόνου μιανῆς ξαφνισμένης κ' αὐτὰ τῆς χαρᾶς τῆς!
 ὦ! συμπάθα μου ἐκείνην τὴ ζάλη, συμπάθα καὶ τούτην
 Καὶ μιὰ στιγμὴ στὴν καινούρια εὐτυχιά νὰ συνέρθω ἄφησέ με.
 Ναί, τούτη ἡ πρώτη ἀφορμὴ, ποῦ ἡ σκοτοῦρα μου σοῦδωκε, ἄς εἶναι

Ἡ ὕστερη κ' ὄλας Κι' αὐτὰ τὰ θελήματα ποῦχε ἀναλόθει
 Πρέθυμα ἢ δουλα ἢ πιστῆ, θὰ τὰ κάνει γιὰ σὲ ἢ θυγατέρα.»
 Καὶ μὲ δάκρυα κρυὰ τὴν ἐφίλησε εὐτὺς ὁ πατέρας·
 Κ' ἔρθε σιμα τῆς ἢ μάνια γλυκὰ καὶ τὴ φίλησε ἐγκάρδια
 Κ' ἔσμιξε χέρι μὲ χέρι, κ' ἀμίλητα ἐκλάψαν κ' οἱ δύο τους.
 Καὶ βιαστικὰ ὁ γνωστικός καὶ καλὸς ἐσημέριος τὸ χέρι
 Ἐπιασε πρῶτα τοῦ γέρου καὶ τοῦβγαλε τὸ δαχτυλίδι,
 (Δύσκολα κάπως τὸ ἐβάστα τὸ ἰσιόμελο δάχτυλο) βγάζει
 Ἄλλο τῆς μάννας στερνὰ, καὶ μ' αὐτὰ ἀρραβωνιάζει τὰ τέκνα.
 Κ' εἶπε: «Θεόγραφο ἄς εἶναι μ' αὐτὰ τὰ χρυσὰ δαχτυλίδια
 Ἄλυωτος γάμος νὰ κλείσει παρόμοιος στὸν πρῶτο τελείως.
 Τούτην τὸν ἄγουρο ἀγάπη βαθεῖα γιὰ τὴν κόρη φλογίζει,
 Καὶ μολογᾷ ἢ κορασιά πῶς τὸν ἄγουρο θέλει κ' ἢ ἴδια.
 Τὸν ἀρραβῶνα λοιπὸν σᾶς φορῶ καὶ βλογῶ τὴ ζωὴ σας
 Μὲ τῶν γονιῶν σας τὸ λόγο καὶ μάρτυρα τοῦτον τὸν φίλο.»
 Καὶ τοὺς συχάρηκε ἀμέσως ὁ γείτονας σκύφτοντας μπρὸς τους,
 Μὰ ὅταν τὴ βῆρα στὸ χέρι τῆς κόρης ὁ τίμιος ἱερέας
 Πῆγε νὰ βάλει, ἀπορῶντας ματιάζει τὴν ἄλλη, ποῦ πρῶτα
 Μ' ἔγνοια κ' ὁ Ἑρμᾶννος στὴ βρύση τὴν εἶχεν ἰδεῖ, καὶ τῆς εἶπε
 Τότες μὲ τρόπο γλυκὸ σὰ γιὰ μέτωρο τοῦτα τὰ λόγια:
 «Πῶς; ἦσουν κ' ἄλλη φορὰ παντρεμένη; Φυλάξου μὴν ἔρθει
 Στὴν ἐκκλησιά νὰ μποδίσει τὸ γάμο ὁ γαμπρὸς ποῦχες πρῶτα.»
 «ὦ ἀφῆσέ με» ἀποκρίθη «στὸ θύμημα αὐτὸ νὰ ἀφιερῶσω
 Λίγες στιγμὲς, τί τὸ ἀξίζει! ὁ καλὸς ποῦ τὴ βῆρα πρὶν φύγει
 Μοῦχε χαρίσει καὶ ποῦ δὲν ἐγύρισε πλιά στὴν πατρίδα!
 Ὅλα τὰ πρόβλεπε τότες ποῦ τῆς λευτεριάς ἢ λαχτάρα
 Καὶ ἢ πιθυμιὰ νὰ δουλέψει στὰ πράματα ποῦχαν ἀλλάξει
 Μὲς στὰ Παρίσια γοργὰ τὸν ἐσύραν· κ' εὐρῆκε ἐκεῖ πέρα
 Τὴ φυλακὴ καὶ τὸ τέλος. «Καλότυχῃ ζῆσε, ἐγὼ φεύγω,»
 Μοῦπε «τί ξάρνου σὲ τούτην τὴ γῆς, σαλεύουν τὰ πάντα.
 «Ὅλα, ὅπως φαίνεται, τώρα μειμιάς ξεχωρίζονται· οἱ νόμοι

«Καὶ στὰ πλιὸ στέργα τὰ κράτη χαλιῶνται συθέμελοι· τὸ ἔχει
 «Τὸν παλαιὸ νοικοκύρη χωρίζεται, ὁ φίλος τὸ φίλο,
 «Κ' ἡ ρωταριά τὸ ρωτάρη παρόμοια. Σ' ἀφίνω ἐδῶ πέρα.
 «Ποῦ θὰ σέ ἰδῶ μιὰν ἡμέρα, ποιὸς ξέρει, Καὶ τούτῃ ἡ κουδέντα
 «Ἴσως κ' ἡ ὕστερη θάναι! Στὴ γῆς, καθὼς λένε μὲ δίκρη,
 «Ξένος ὁ ἄνθρωπος εἶναι, καὶ τώρα πλιὸ ξένος ἀκόμη,
 «Εἶναι καθένας. Τὸ χτῆμα δικό μας δὲν εἶναι, τὰ πλούτη
 «Πᾶνε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι· τ' ἀσῆμι, τὸ μάλαμα λυώνει
 «Χάνοντας τὴν ἀγιασμένην εἰδὴ τὴν παληά, καὶ κινιῶνται
 «Ὅλα σὰ νάθελε πάλι ὁ πλασμένος ὁ κόσμος νὰ γένει
 «Νύχτα χαλῶντας καὶ γάος καὶ μ' ἄλλην εἰδὴ ν' ἀναφάνει.
 «Θὰ μοῦ φυλάξεις ἐσὺ τὴν καρδιά σου κι' ἂν κάποτε πάλι
 «Σμίξουμε, πάνου στοῦ κόσμου τὰ ρέπια, θὰ νάμαστε ἀνθρώποι
 «Λεύτεροι, ἀλλοιώτικοι, νέοι κι' ἀπ' τὴν τύχη ἀνεξάρτητοι τότε!
 «Τί θὰ σκλαβόνει πλιὰ ἐκεῖνον ποῦ τέτοιους καιροὺς θάχει ζήσει;
 «Μὰ ἂν δὲ μπορέσουμε κι' ὄλα νὰ βγοῦμε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κιντύνους
 «Ἄβλαβοι, καὶ μιὰν ἡμέρα πασίχαροι ν' ἀγκαλιαστοῦμε,
 «Ἔχε τὸν ἴσκιό μου πάντα μπροστά σου, θυμόσουν ἐμένα,
 «Καὶ τὲς χαρὲς καὶ τὲς λύπες μ' ἀτάραχτα φρένα καρτέρει!
 «Κι' ἂν σὲ τραβήξει καινούρια πατρίδα κ' ἕνα ἄλλο στεφάνι,
 «Δέξου ὅ,τι ἡ μοῖρα σου γράφει, γνωρίζοντας χάρη γιὰ τοῦτο.
 «Ἐάστερα ἀγάπα ἐκείνους ποῦ σοῦ θέλουν καλὸ καὶ τὲς χαρὲς
 «Μὴ λησμονᾶς· μὰ καὶ τότες ἀνάλαφρα πάτει τὸ πόδι,
 «Τί τοῦ χαμοῦ τοῦ καινούριου ὁ πεντάδιπλος πόνος βιγλίζει.
 «Ἄγιες οἱ μέρες σου ἄς εἶναι, μονάχα μὴν πεῖς ποῦ ἡ ζωὴ σου
 «Πλιότερο ἀξίζει ἀπὸ τ' ἄλλα καλά, ποῦν' ὄλα μιὰ ἀπάτη.»
 Ἔτσι μοῦ μίλησε αὐτὸς καὶ πλιὰ δὲν ἐφάνη ὁ γενναῖος,
 Κ' ἔγασα ὡς τόσο τὰ πάντα καὶ γίλιες φορές ὅσα μοῦπε
 Μοῦρθαν στὸ νοῦ. Τὰ θυμοῦμαι ὡς καὶ τώρα ξανά ποῦ ἡ ἀγάπη
 Νέαν εὐτυχία μοῦ ἐτοιμάζει κ' ἐλπίδες λαμπρὲς μοῦ ξανοίγει.
 Ὡ συμπόθα ποῦ τρέμω, ἀκριβέ, καὶ σιμά σου, βαστώντας

Ἔτσι τὸ χέρι σου· ὁ ναύτης παρόμοια νομίζει πῶς σειάται
 Ὡς κ' ἡ πλιὸ πλέρια στερειά, σὰν πατήσει τὸ πόδι στὴν ξέρη.»
 Εἶπε, κ' ἐρόρεσε ἡ κόρη μιὰ πάνου στὴν ἄλλη τὲς βῆρες.
 Μὰ μὲ συγκίνηση ἀντρίκια ὁ γαμπρὸς ἀποκρίθη γενναῖα.
 «Τόσο στερεώτερο ἄς εἶναι γιὰ μᾶς στὴν παγκόσμια βαβούρα,
 Ὡ Δωροθέα, τὸ στεφάνι! Μ' ἀπόφαση θ' ἀντισταθοῦμε.
 Θὰ ἀγωνιστοῦμε μὲ πείσμα γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τῶμορρο χτῆμα.
 Ὅτι ἕνας ἄστατος ἄντρας, σὲ τέτοιους καιροὺς σκοτισμένους,
 Ὅλο συμπᾶ τὸ κακὸ καὶ τὸ ἀπλόνει μακρύτερα πάντα·
 Μὰ ὅποιος ἀκλόνηστος, μένει ἕναν κόσμον δικό του μορφώνει.
 Στους Γερμανοὺς δὲν ἀρμόζει νὰ δώσουν σὲ τέτοιος δρολάπι
 Δρόμο, κι' ἀπόδω καὶ ἀπόκει νὰ γέρνει ἡ ψυχὴ τους κ' ἡ γνώμη.
 Τοῦτο εἶναι χτῆμα δικό μας ἄς λέμε καὶ ἄς τὸ διαλαλοῦμε
 Τί δοξάζονται ἀκομῆ οἱ λαοὶ ποῦ χωρὶς νὰ διστάζουν
 Γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὸ νόμο, γιὰ τέκνα, γονηοὺς καὶ γυναῖκες
 Τάρματα ἀδράξαν καὶ μπρὸς στὸν ἐχτρὸ πολεμῶντας σφαγῆκαν.
 Εἶσαι δική μου! Πλιὸ ἀκόμη δικό μου τώρα εἶν' τὸ δικό μου!
 Καὶ νὰ τὸ χαίρομαι μ' ἐγναία, νὰ τόγω μὲ θλίψη δὲ θέλω,
 Μὰ μὲ ψυχὴ καὶ μὲ τόλμη, Κι' ἂν ἴσως οἱ ἐχτροὶ φοβερίσουν
 Τώρα ἢ σὲ χρόνια, ἐσὺ ἡ ἴδια στὰ χέρια μου τάρματα βάλει·
 Βέβαιος πῶς θὰ φροντίζεις ἐσὺ τοὺς γονηοὺς καὶ τὸ σπίτι,
 Ὡ θὰ προβάλλω τὸ στήθι μπροστά στὸν ἐχτρὸ δίχως τρέμο,
 Κι' ἂν σὰν ἐμένα ἐσκεφτότου καθένας, ἐνάντια στὴ βία
 Θὰ σηκονότου ἡ βία καὶ γοργὰ θὰ ἐχαιρόμαστε εἰρήνη.

ΤΕΛΟΣ

Μεταφρ. Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΑΚΙ

Ποθητό μου σιγαράκι
Με τὴ γλύκα σὲ καπνίζω,
Καὶ ἀνασαίνω πιά λιγάκι
Σὰν ταῖς σπείραις σου σκορπιῶ,
Καθισμένος στὴν πολθρόνα
Ν' ἀναβαίνουν ταῖς κυττάζω,
Καὶ τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
Λησμονῶ γιὰ τὰ ρεμβάζω.
Εἰς τὸ ἔργον σ' ἔχω ταίρι
Καὶ στὴ σκέψι μου βοηθὸ μου,
Σὲ κρατῶ σιγρὰ στὸ χέρι
Σὰν ἐγκάρδιον σύντροφόν μου
Τὸν καρτὸν σου καταπίνω
Μ' εὐφροσύνη μου μεγάλη
Καὶ ἀπ' τὴ μύτη τὸν ἀφίνω
Νὰ ξανάβγει ἀγάλη ἀγάλη.
Ψηλὰ πάει σὰν συγγραφάκι,
Καὶ ὄλο κύκλους, κύκλους κάνει
Στεργιὰ μένει πιά λιγάκι,
Καὶ σκορπιέται στὸ ταβάνι.

ΣΑΝ ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς
Ἄπ' ἀδιανὸ καπέλο
Κορδέλαις πλήθειαις βγάζει.
Σ' αὐτὸ πάλι πασπάζει,
Ἐξω τραβᾷ ἓνα βέλο,
Καὶ πιά δὲν μένει ἀργός,
Βγάζει φανάρια καὶ κλονδιὰ,
Μπουκέτα, σφαῖρες καὶ κεριὰ,
Φλιτσάνια, ψάρια καὶ γιαλιά,
Καὶς μὲς σ' ἀδιάκοπη λαλιά,
Φοῦσκες, πουλιά, κινώτια
Καὶ ἄλυσαις κ' ἐνώτια,

Τότε ἂν πάλι σὲ κυττάζω
Καὶ σὲ ἰδῶ μισοκαυμένο,
Πρὶν τὴ στάγτη σοῦ τιμάζω,
Νὰ σκεφτῶ λιγάκι μένω.
Κ' ἔτσι ἐκεῖ τὰ συνλογιῶμαι
Τὴ μικρὴ ζωὴ σου ἀρχίζω,
Καὶ πῶς ἦσαν σὲ θυμῶμαι
Πρὶν βαλθῶ τὰ σὲ καπνίζω.
Τότε λέω πῶς μοιάζει ἐσένα
Ἡ ὑπαρξί μας ἐδῶ κάτον,
Γιατὶ βλέπω τὸν καθένα
Νᾶχει ἐντός του τὴ φωτιά του
Ποῦ ἐξ ἀρχῆς τοῦ καρβουριάζει
Χρόνον χρόνον τὴ ζωὴ του
Καὶ σὲ στάγτη τὴν ἀλλιάζει
Ὡς τὴν ὕστερη προή του.
Καὶ ὅταν πιά τὸ τέλος φτάσῃ
Ὁ καπνὸς ψηλὰ ἀνεβαίνει
Ὡς ποῦ τόπον τὰ προφτάσῃ
Ὅπου ἀσκόρπιτος θὰ μένει.

Σημαίαις μικραῖς, μεγάλες,
Καὶ φασαρίες ἄλλαις,
Καὶ ἀκόμη ὅ,τι ἄλλο θέλω
Ἄπ' τὸ ἴδιο τὸ καπέλο.
Τ' ἀνθρώπινο κεφάλι
Σὰν τὸ καπέλο μοιάζει
Καὶ ὁ ροῦς εἶναι σωστός
Ταχυδακτυλουργός.
Χίλια καὶ γίλια βγάζει
Μὲ εὐκολία μεγάλη,
Καὶ μένει πάντα γεμιστός.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ (1)

Ὁμορφόν μου περιστέρι
Ποῦθε ἐρχεσθαι πετώντας,
Ποῦθε, ποῦθε ἐρχεσθαι φέρει
Ταῖς μουσαῖς ποῦ πᾶς σκορπιῶντας;
Ποῦ εἶσαι, πές μου δὴ λιγάκι,
Καὶ ποῦ πᾶς περιστεράκι.

Ὁ Ἀνακρέοντος μὲ στέλνει
Τὸν Βαθύλλο ν' ἀπαρτήσω (2)
Ποῦ καρδιαῖς νικᾷ καὶ σέρνει
Εἰς τὸ ἄγμα του ὀπίσω.
Ἡ Ἀφροδίτη μ' ἔχει δώσει
Στὸν ποιητὴ γιὰ μιὰ ὠδή του
Ποῦ μ' ἐμὲ τοῦ ἔχει πληρώσει.
Καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι μαζὴ του.
Τώρα, ὡς βλέπεις πάω τὰ φέρω
Γραμματάκι του στὸν φίλο,
Καὶ σὰν γύρω, καλὰ ζέρω
Πῶς μ' ἀξιέπαινό του ζήλο
Λευτεριὰ θεὸ τὰ μοῦ δώσῃ.
Μὰ καὶ ἂν θέλει τὰ μὲ διώξῃ
Γερὴ πίστη τοῦ ἔχω τόση,
Ποῦ δὲ φεύγω οὐτ' ἂν μὲ σπρώξῃ.
Τί θὰ κέρδιζα ἂν στὰ ὄρη,

Καὶ στοὺς κάμπους ἐπετοῦσα,
Καὶ στὰ δέντρα σ' ἐρμολοῦρι
Καρπὸ ἄγριο τοιμποῦσα.
Ἐγὼ τώρα μὲ ψωμάκι
Γλυκοτρέφομαι, ποῦ πέρνω
Στ' Ἀνακρέοντα τὸ χερτάκι
Μόν' τὴ μύτη ἐκεῖ τὰ γέρνω.
Τὸ κρασάκι μου μοῦ δίνει
Τὸ γλυκὸ καὶ μυρισμένο,
Καὶ εἰν' τὸ ἴδιο ποῦ αὐτὸς πίνει
Σὲ ποτῆρι γεμισμένο.
Καὶ σὰν ἔπια, τότε ἀρχίζω
Νὰ πετῶ ὀλόγυρά του,
Νὰ γυρνῶ, τὰ φτερουγίζω,
Πάντα μέροντας σιμά του.
Καὶ ὅταν ὑπὸς μὲ συντρέξῃ
Ἄλλο τίποτε δὲν κάνω,
Μόν' κοιμῶμαι, ὡς ποῦ τὰ φέξῃ.
Εἰς τὴ λύρα του ἐπάνω.
Ὅλα σ' ἔπειπα, ἀνθρωπέ μου,
Τώρα, πήγαινε, καὶ σώνει.
Γιατὶ μ' ἔχαμες, καλέ μου,
Πιο λαλοῦ καὶ ἀπὸ κορώνη.

Β. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

(1) Κατ' ἐλευθέραν παράφρασιν τῆς Θ'. Ἀνακρεοντίου Ὀδῆς.

(2) Βαθύλλος, νέος τὸν ὅποτον ὁ Ἀνακρέων ἠγάπα καὶ εἰς τὰς φῶδας τὸν ἕμνησε διὰ τὸ κάλλος του.

Ν. Α. ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΥ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΤΖΩΝ ΜΟΡΣΕ ΧΑΛΙΦΑΣ

Β.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΑΝΝΑΣ

Τὸ δεῖπνο εἶχε τελειώση.

Καπνίζοντας τὰ ποῦρα μας, ἐκουβεντιάζαμε γιὰ ἕνα περιέργο ἐγκλημα ποῦ εἶχε συμβῆ τὸ ἴδιο βράδυ στὴν Ὁπερα. Ἐνας ἀξιωματικός, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Ὀθέλλος ἐπνιγε τὴ Δεσδεμόνα ἐπυροβόλησε καὶ ἐσκότωσε τὴ γυναῖκα του, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ καιρὸ χωρισμένη καὶ ποῦ ἐκαθότουσαν μὲ κάποιον ἄλλον στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατείας.

Εἶμαστε τέσσαρες.

Ὁ εἰσαγγελέας φὸν Μπράουν, ὁ δικηγόρος Σόλτζ, ὁ πάτερ Ἰερώνυμος, ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, καὶ ἐγώ.

Ὁ καθέννας μας ἐξέφραζε τὴν ἐκπληξὴ του γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ περιστατικὸ καὶ ἐγὼ ἐρώτησα τὸν εἰσαγγελέα, ἂν ἐσκόπευε νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ὁχι, μοῦ ἀπάντησε. Εἶμαι ὑπερβολικὰ ἐνασχολημένος μὲ ἕναν ἄλλο φόνου, ποῦ ἐγείνε στὸ Σέμμεριχγκ. Φανταστῆτε, τὴν περασμένη Τρίτῃ τὰ μεσάνυχτα ὁ γέρος καὶ πλούσιος χωριάτης Στόρχ ἄκουσε ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβον στὸ δωμάτιο ποῦ εἶχε τὰ χρήματά του. Ἐσηκώθη σιγὰ σιγὰ καὶ εἶδε κάποιον ποῦ μὲ ἕνα κλεφτοφάναρο καὶ μὲ ἕναν τράπανο προσπαθοῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιό του. Ὁ γέρος Στόρχ δὲν ἔχασε καιρὸ, ἐξεκρέμασε τὸ τουφέκι του, ποῦ ἦταν γεμάτο χοντρά σκάγια, ἐσκόπεψε, τὸν κλέφτη στὸ σβέρκο καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω. Ὅταν ἐπλησίασε, γιὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, εἶδε ποῦ εἶχε σκοτώσῃ τὸ γυιό του.

— Κ' ἐγώ, εἶπε ὁ Σόλτζ, θὰ πάω μεθαύριο στὴν Πράγα νὰ ὑπερασπίσω ἕνα φονιά. Αὐτός, σ' ἕνα χωριό, σιμὰ στὸ Πίλσεν, ἀφοῦ ἔσφαξε καὶ ἐκλέψε μίαν πλούσια γρηὰ τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα

ἀπὸ τὰ συνειθισμένα μεγάλα μπαούλα καὶ ἐκίνησε μὲ τὸ σιδηρόδρομο γιὰ τὴν Πράγα. Στὸ δρόμο, σὲ κάποιον μικρὸ σταθμὸ, ἐπήδησε στὸ βαγόνι τῶν ἀποσκευῶν ἄλλαξε τοὺς ἀριθμοὺς καί, ὅταν ἔφτασε στὸ σταθμὸ τῆς Πράγας, ἐπῆρε ἕνα ἄλλο ὅμοιο μπαούλο. Ἐκεῖνο μὲ τὴ σκοτωμένη ἔλαχε σ' ἕνα ζευγαράκι ποῦ ἔκανε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου, καὶ κατὰ ἐξαιρετικὴ σύμπτωση δὲν ἀνοίχτηκε στὸ τελωνεῖο. Οἱ γαμπροὶ τὸ ἀνοίξαν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἀντὶς ἀπὸ τὰ γαμήλιά τους δῶρα βρῆκαν μέσα τὸ παραμορφωμένο πῶμα. Ὁ δολοφόνος πιάστηκε ἀργότερα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χειρότερα καταγώγια τῆς Πράγας, ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζε χαρτιά.

Ὁ πάτερ-Ἰερώνυμος ἄκουε καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Διηγηθῆτε μας καὶ σεῖς κάτι, πάτερ ἅγιε, τοῦ εἶπα. Σεῖς βέβαια δὲν ἀνακατεύεσθε μὲ φονιάδες, ἀλλά, στὰ τόσα χρόνια ποῦ εἶστε παπᾶς καὶ πνευματικός θὰ σᾶς ἔτυχε χωρὶς ἄλλο κάποιον ἐξαιρετικὸ περιστατικὸ. Ὅλοι λένε πῶς πολλὰ κακουργήματα θάφτονται γιὰ πάντα στὸ ἀπαραβίαστο μυστικὸ τῆς ἐξομολόγησιν.

Ὁ πάτερ-Ἰερώνυμος ἔπιασε μὲ τὸ λιχανὸ καὶ τὸν ἀντίχειρα τὸ πηγούνι του καὶ ἔμεινε σκεπτικός. Ἦταν μόλις πενήντα ἐτῶν, ψηλός, λεπτοκαμωμένος, μὲ μικρὰ ζωηρὰ μάτια, μὲ μύτη γρυπὴ καὶ μὲ πρόσωπο μαυριδερὸ καὶ φρεσκοξυρισμένο. Εἶχε πεποίθησιν στὰ θεῖα, ὄχι ὅμως καὶ φανατισμὸ.

— Ναί, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Εἶμαι τριάντα χρόνια παπᾶς, εἶδα καὶ ἄκουσα πολλά, ἢ ἐξομολόγησιν ὅμως τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἐλέους Ἄννας εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία τὸ περιεργότερο συμβεβηκὸς τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ σᾶς τὴν ἐξιστορήσω.

Καθὼς γνωρίζετε, πρίν, διοριστῶ στὴ Βιέννη στὸν ἅγιο Στέφανο ἔμεινα στὸ Γκράτς. Ἐκεῖ ἤμουν πολλὰ χρόνια ἐφημέριος στὸ περίφημο μοναστήρι τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους. Τὸ μοναστήρι εἶναι χτισμένο ἐπάνω σ' ἕνα λόφο, σιμὰ στὸ βουνὸ τῶν

Ρόδων, στη μέση από ένα δάσος, όπου οι σημύδες, τα πεύκα, οι φλαμουριές και οι άγριες καστανιές ρίχνουν ήσυχιο και δροσιά. Είναι ένα θεώρατο κάτασπρο χτίριο με πολλά διαμερίσματα. Το μυστικό είναι το μοναστήρι, τα άλλα είναι σχολεία, όργανοτροφεΐα και εργοστάσια, για να μαθαίνουν οι φτωχοὺλες και καμία τέχνη. Η Ήγουμένησα είναι μία μεγάλη κυρία, που έχει, καθώς λένε, αδελφή του Έλεους έπειτα από έναν αληθινό και άτυχο έρωτα. Αυτή ή γυναίκα ήταν ένας άγγελος, αλλά είχε, κατά τη γνώμη μου ένα μεγάλο έλάττωμα, δεν της άρκοῦσε να μορφώνει τα κορίτσια ήθελε και να τα προσηλυτίσει. Έθεωρούσε χρέος της να τα πείθει και να τα κάνει αδελφές, γιατί είχε την πεποίθηση πως τίποτε στον κόσμο δεν παραβίλλεται με τη γαλήνη του μοναστηριού.

Γι' αυτόν το λόγο πολλές φορές με ανάγκαζε να διδάσκω και να λέω πράματα που δεν τα έθεωρούσα σωστά. Αυτό έβόσταξε πολλά χρόνια, και, όπως θα ιδείτε, έφερε κακά άποτελέσματα.

Ένα βράδυ, ενώ έτοιμαζόμουν να πέσω στο κρεβάτι, έχτύπησε ή θύρα κ' έπαρουσιάστηκε ένας υπηρέτης του νοσοκομείου. Μ' έκαλησέρισε και με παρακάλισε να τρέξω άμέσως στην κλινική του καθηγητή Στάιν, όπου στο δωμάτιο αριθμός δέκα ήταν έτοιμοθάνατη μία αδελφή. Έφόρεσα το πανοφύρι μου, έπήγα στην εκκλησία να πάρω τ' άχραντα μυστήρια και από εκεί έκίνησα με γρήγορο βήμα για το νοσοκομείο.

Ήταν μία μοναδική χειμωνιάτικη βραδυά. Από το άπέναντι βουνό έρχόταν ένα ψυχρό βαλσαμικό αεράκι. Το φεγγάρι ήταν όλοστρόγγυλο μεσουρανής κ' έριχνε ένα γλωμό χαϊδευτικό φως. Άκρα ήσυχία έβασίλευε γύρω, μόνο τα βήματά μου άντηχοῦσαν κούφια επάνω στο πεζοδρόμι. Είχαν περάσει κάμποσες μέρες που είχε χιονίση, αλλά το χιόνι άπλονότουν άκόμη παντού σαν άσπρο σεντόνι, έσκέπαζε τα φανάρια, έβύραινε τα δέντρα

κ' έκουκούλωνε τα καμπαναριά. Μακριά οι κορφές των βουνών, άλλου ψηλότερες, άλλου χαμηλότερες, άλλες κανονικές, άλλες άπροσπέλαστες έπλεαν μέσα στο άσημένιο φως και άντιφωτοῦσαν του φεγγαριού τη λύμψη με φωτεινές άστραφτερές αναλαμπές.

Όταν έφτασα στη θύρα του νοσοκομείου, μ' έπερίμενε εκεί μία μικρούλα αδελφή, γρηά και καταξαρωμένη, και με όδηγησε άμέσως στο δωμάτιο της έτοιμοθάνατης. Στο διάδρομο συναντήθηκα και με το γιατρό που έβγαινε κείνην τη στιγμή.

Έμπήκα μέσα.

Η μικρή αδελφή μ' έκαλονόχτισε κ' έφυγε.

Ήταν ένα μικρό απλά έπιπλωμένο δωμάτιο που μόλις έφωτιζόταν από ένα κερί και από ένα τρεμόσβυστο καντήλι. Στη μέση ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, έπαράδερνε μία γυναίκα, ένας σωστός σκελετός· είχε τα μάτια μισοκλειστά, τα μάγουλα κιτρινωπά και βαθουλωμένα και της άνεβοκατέβαινε το στήθος από τη δύσπνοια.

Την άναγνώρισα άμέσως. Ήταν ή αδελφή Άννα που έλειπε κάμποσα χρόνια από το μοναστήρι.

Αυτή δεν έννόησε τον έρχομό μου.

Έπερίμενα λίγα λεπτά.

Η άναπνοή της έγενόταν από στιγμή σε στιγμή πλέον άδύνατη.

Έφοβήθηκα μην τελειώσει κ' έπλησίασα για να τη μεταλάβω. Μόλις της έγγιξα το χέρι εννάχηκε, άνοιξε τα μάτια της και μ' εκοίταξε μ' ένα βλέμμα που ήταν τόσο βλοσυρό κ' έδειχνε ένα τέτοιο μίσος που δε θα το λησμονήσω ποτέ.

Έσήκωσε με μεγάλο άγώνα το δεξί της χέρι και μ' έσπρωξε.

— Πίσω, είπε, με άρκετά δυνατή φωνή. Και στα μάτια της και στη φωνή της έσυγκεντρώθηκε για μια στιγμή όλη ή λίγη ζωή που της άπόμεινε. Δε σ' έφερα εδώ γι' αυτό, έπρόσθεσε, δείχνοντας τ' άχραντα μυστήρια που έκρατοῦσα στο χέρι μου, σ' έφερα

για ν' ακούσης και συ ὅσα σὲ λίγο θὰ πῶ καταπρόσωπο σὲ *Κεῖνον* ποῦ εἶναι ψηλά. Εἶναι ἕξη μῆνες τώρα ποῦ ἄκουσα στὸ στήθος μου τὲς πρῶτες σουβλιὲς τοῦ καρκίνου και αὐτὴν τὴ στιγμὴ τὴν περιμένω μὲ ἀνυπομονησία. Ἄκουσέ τα ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ και πρόσεξε καλὰ.

Θυμᾶσαι; Ἦμουν δέκα χρονῶν ὅταν μπῆκα στὸ σχολεῖο σας κ' ἔφτιασα ἐκεῖ τὰ δεκαοκτώ, ἔτελείωσα τὰ μαθήματά μου κ' ἔγινα ἓνα κορίτσι θαυμάσιο γεμάτο ζωὴ και νεότη. Ἦμουν ἀφρόπλαστη, δροσερή, μὲ μάτια ἀμυγδαλωτὰ κατάμαυρα και χεῖλη ποῦ ἔσταζαν αἷμα. Τὰ στήθη μου ὀρθοστέκονταν, τὸ σῶμα μου ἦταν λιγερό, χυτὸ, ἡ μέση μου δακτυλιδένια. Ὅταν περπατοῦσα στὸ δρόμο νέοι και γέροι ἐγύριζαν και μ' ἐκοίταζαν, ὁ ἓνας ἄλλαζε χρῶμα, ἄλλουνοῦ ἔτρεμαν τὰ χέρια. Και τότες ἄρχισε νὰ βράζῃ μέσα μου κάτι. Ἦταν ἓνα αἰσθημα περιέργο ἀκατανόητο. Αἰσθανόμουν μίαν ἀνίκητη κλίση, μίαν ὑπερβολικὴ συμπάθεια για ἓνα πρόσωπο ἄγνωστο, φανταστικό, ἦμουν βέβαιη πῶς θὰ ἐρχότουν και πῶς κάθε στιγμὴ σιμά του θὰ ἦταν μία ζωὴ ὀλόκληρη γεμάτη εὐτυχία, κ' ἐνῶ εἶχα θέληση και πείσμα, ἔβλεπα καθαρὰ πῶς ἐμπρός του θὰ ἦμουν μικρὴ, τρεμουλιστὴ, δειλὴ. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Ἦταν ὁ Ἄγνωστος και τὸν περιμένα.

Σεῖς μοῦ ἐδιαβάζετε τὴ σκέψη, μοῦ ἐσκαλίζετε τὴν καρδιά, ἐγνωρίζετε πῶς ἐπλησίαζε τὸ ἀναπόφευκτο κ' ἐβάλετε σ' ἐνέργεια τὰ μεγάλα μέσα. Μιὰ τόσο ὠραία ἀδελφὴ θὰ ἦταν ἓνα ἀνεχτίμητο ἀπόκτημα για τὸ μοναστήρι και μιὰ ἐξαιρετικὴ ρεκλάμα για τὴ θεία φώτιση. Κ' εἶσαι μ' ἐπεριτριγυρίζετε σιγὰ σιγὰ και μ' ἔπαιρνε ἡ Ἠγουμένισσα στὸ δωμάτιό της και δῶστου προσευχὲς ἐκεῖνη και δῶστου διδαχὲς ἐσύ και δὲν μοῦ τὰ ἐσβύσατε, ὄχι, μοῦ τὰ ἐναρκώσετε μόνον τὰ ἀνθρώπινα αἰσθηματά μου και ὅπως μοῦ ἐγυμνώσετε τὴν ψυχὴ μοῦ ἐπαραμορφώσετε και τὸ σῶμα, μοῦ ἐκόψατε τὰ μαλλιά και μοῦ ἐφορέσατε τὸ μεγάλο κά-

τασπρο κάλυμμα και τὸ γαλάζιο φόρεμα, μὲ τὸ σταυρὸ και ἦμουν σὰν πεταλοῦδα πιασμένη στὰ δίχτυα τῆς ἀράχνης. Ἐπέρασαν χρόνια, ἐκλείστηκα στὸ μοναστήρι σας κ' ἔκανα τὴν ἀνώφελη ζωὴ σας ἀλλὰ μέσα μου ἔβραζε, ἐδούλευε πάντα μία ἄσβηστη φλόγα και, μὴν ἠμπορῶντας πειὰ νὰ βαστάξω τὴν ἀγάπη ποῦ ἐξεχείλιζε τὸ εἶναι μου, ἐζήτησα τὴν ἄδεια νὰ πηγαίνω στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὅπου ἑκατοντάδες νήπια μπαινοβγαίνουν κάθε μέρα. Ἐκεῖ ἀγκάλιαζα τὰ μικρὰ ἀγγελούδια ἐπράαινα τοὺς πόνοους τους και ἠσύχαζε ὁ δικός μου ὁ καῦμός.

Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια μοῦ συνέβηκε κ' ἓνα ἄλλο εὐχάριστο. Ἐστεφανώθηκε ἡ ἀδελφὴ μου ἓνα χτίστη κ' ἔκαμε τρία παιδάκια. Και τὰ τρία ἔμοιαζαν ἐμέ. Τὰ δύο ἀγόρια ἦταν παχουλά ροδοκόκκινα, τὸ κοριτσάκι λεπτοκαμωμένο, χαριτωμένο αἰθέριο, μὲ μία γλωμάδα διόφανη και μὲ κινήματα μετρημένα, σὰν κουκλίτσα. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποῦ ἦταν αἷμα μου τ' ἀγάπησα, μὲ μανία δέκα φορὲς περισσότερο ἀπὸ μάννα. Ὅταν ἐρχόνταν στὸ κελλί μου και μοῦλεγαν «θεῖτσα Ἄννα» ἡ καρδιά μου ἀναγάλλιαζε. Τ' ἀγκάλιαζα, τὰ φιλοῦσα, τὰ χὰῖδενα και δὲν ἤξερα τί νὰ ἐφεύρω για νὰ τὰ κάνω νὰ χαμογελάσουν.

Φαίνεται, πῶς αὐτὰ δὲν ἄρρεσαν στὸν «*Οὐράνιον Πατέρα*» και οἱ καταστροφὲς ἄρχισαν.

Πρῶτα πέφτει ὁ πατέρας τους ἀπὸ μιὰ σκαλωσιὰ και σκοτόνεται κ' ἔπειτα πεθαίνει ἡ ἀδελφὴ μου ἀπὸ χτικιὸ στὸ πλεμόνι.

Τώρα ποῦ εἶχαν μείνη πεντόρφανα ἐγίνηκα ἡ ἀληθινὴ τους μητέρα και τόσο μ' ἐνθουσίαζε αὐτὴ ἡ ἰδέα ποῦ μ' ἔκαμε νὰ μὴ λυπηθῶ πολὺ οὔτε τὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς μου.

Τὰ ἔβαλα στ' ὄρφανοτροφεῖο μας και δυὸ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινα και τὰ καμάρωνα.

Ἐνα βράδυ βρῆκα τὸ μεγαλύτερο, τὸ Φράντζ, ἀχνὸν και κακοδιάθετο. Τὴν ἄλλη μέρα μοῦ τὸν ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο κατὰ κόκκινον.

Είχε όστρακιά.

Τόν έβαλα σ' ένα κρεββάτι και τόν φύλαγα μέρα νύχτα. Έπήγαινε καλύτερα. Άρχισε νά ξελεπίζεται σάν ψάρι και οί γιατροί μου έσφιγγαν τó χέρι, γιατί είχε γλυτώση. Ένα βράδυ όμως άρχίζει νά ξερνάη, τήν άλλη μέρα του φούσκωσαν τά βλέφαρα, του πρίστηκαν τά πόδια και σέ είκοσιτέσσερες ώρες άπέθανε από νεφρίτη.

Έπειτα από δύο τρεις μήνες μουφεραν και τόν Έρνέστο. Αυτός είχε διφθερίτη. Ο λαιμός του ήταν γεμάτος μεμβράνες, δέν ήμπορούσε νά πάρη πνοή και τουββαλαν ένα σιδερένιο σωλήνα στο λάρυγγα και όταν και αυτό δέν ώφελούσε του άνοιξαν τήν τραχεΐα και άρχισε έτσι νά αναπνέη έλευθέρα. Και αυτός έπήγαινε καλύτερα κ' έλπίζαμε νά γλυτώση. Ένα πρωί ξυπνάει κ' έμιλούσε πάλι βραχνά. Ο γιατρός που τόν είδε έστράβωσε τó πρόσωπο. Έπειτα από μερικές μέρες άπέθανε από παρόλυση τής καρδιάς.

Μου είχε άπομείνη τó κοριτσάκι.

Κ' επειδή φοβήθηκα μή χάσω κ' αυτό τó τρυφερό μου λουλουδι, ένα βράδυ έπήγα μόνη μου στήν εκκλησούλα μας, εκεί έγονάτισα, και με όλη τή δύναμη τής ψυχής μου, με όλο τó πάθος μιας καρδιάς που έσταζε αίμα και που είχε πλημμυρίση από τή λύπη και τόν καυμό, Τόν παρακάλεσα, Τόν έδειθηκα, με κατάνυξη, με λατρεία, νά μου φυλάξη τή μικρή μου Δώρα.

Όλα μάτια και χαμένα!

Κι' αυτήν μου τήν έφεραν άρρωστη. Στην άρχή κανείς δέν ήξερε τί είχε. Έπειτα τής τρύπησαν τó ραχοκόκαλο και στο νερό που βγήκε βρήκαν τή φοβερότερη άρρώστια.

Είχε μηνιγγίτη. Χιτιό του μυαλού.

Τήν φύλαγα κ' αυτήν, ή άμοιρη, μέρα νύχτα, κ' έβλεπα τά μαρτύρια της. Τά μάτια της έκοίταζαν στραβά, έβγαζε τρομερές φωνές κ' έσπάραζε σάν ψάρι. Πότε άχνιζε, πότε έκοκκίνιζε και πότε τó σώμα της έτεντονότουν έγενότουν ξερό κ' έκανε σάν γε-

φύρι επάνω στο κρεββάτι. Και τέλος έμεινε κ' αυτή νεκρή στήν άγκαλιά μου.

Τότες έβλαστήμησα, έτριξα τά δόντια μου κ' έκοίταξα ψηλά. Και είδα φανερά πώς Αυτός εκεί επάνω μόνη χαρά του έχει νά σκοτώνη και ν' άπλώνη παντού τó σκοτάδι.

Και για έναν άγώνα χωρίς έλεος έβαλα τόν έαυτό μου αντί-μέτωπό του.

Μου πήρε θά του πάρω, μου σκότωσε θά του σκοτώσω. Αίσθάνθηκα ένα κρύο, μου φάνηκε που είχα γεννηθίη διαφορετική και άποχαιρέτησα για πάντα τó φως, τόν ήλιο, τή ζωή, τήν άγάπη και άρχισε νά ξυπνάη μέσα μου, σ' έναν άνικητον άταβισμό, ή άγριότη κάποιου προπάτορά μου που επάλαιβε με τες άρκοϋδες στήθος με στήθος, τες έπνιγε με τó χέρι του κ' έκοιμότουν επάλω στο τομάρι τους.

Έπήγα κ' εκλείστηκα στο κελλί μου κ' έδεσα σφιχτά τó κεφάλι μου για νά μή μου φύγη. Κ' εκεί στή μοναξιά μου άρχισα νά ξαναβλέπω τά τρία άγγελούδια νά φτερουγίζουν γύρω μου. Ένα βράδυ ήρθε και άκούμπησε στο κρεββάτι μου πρώτα ή άδελφή μου κ' έπειτα ό άνδρας της ό χίστης. Άκουσα και παράξενες φωνές, πότε μου έλεγαν κολακευτικά λόγια και πότε βρισιές. Μου έφαινότουν πώς άνθρωποι πολλοί προσπαθοϋσαν με κάθε τρόπο νά με σκοτώσουν, συχνά, τó φαγι μου, είχε από τó φαρμάκι γεϋσι μεταλλική και, όταν γύριζα πίσω, έβλεπα νά χάνονται στο σκοτάδι κοφτερά κ' άστραφτερά λεπίδια.

Κ' ένα πρωί ύστερα από μίαν άξημέρωτη νύχτα άρχισαν γά βοτζουν τ' αυτιά μου και νά βλέπω όλα κόκκινα.

Είχε έρθη ή ώρα.

Έβγήκα από τó κελλί μου κ' έτριξα σ' εκείνην τήν αίθουσα, όπου από χρόνια ήμουν διευθύντρια και όπου δεκατέσσερα νήπια έκοιμόνταν. Όρμησα νά ξεκάμω τó πρώτο. Γιατί νά ζή; Γιατί τώθελε Αυτός; Όχι, θά του τó πάρω! Τοϋπιασα τó λαιμό κ' έσφιξα. Τά

μάτια του ἐγρύλλωσαν. Τὸ πρόσωπό του ἐμελάνιασε. Ἡ πνοή του ἐκόπηκε.

Ξάφνου σὰν σ' ἓνα ὄνειρο εἶδα τὸν ἑαυτό μου στὴν κρεμάλα κι' αὐτὸν νὰ μὲ κοιτάζῃ σὰν ὄρνιο καὶ νὰ γελᾷ.

Ἐσταμάτησα.

Τὰ δάχτυλά μου ἀνοίχτηκαν μόνα τους.

Τὸ παιδί ἄρχισε πάλι νὰ ἀναπνέῃ.

Εἶδα πῶς γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ἔπρεπε νὰ σκοτώσω, κ' ἐλεύθερη, ὅπως κι' αὐτός, νὰ γελῶ.

Καὶ ξάφνου μοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πιτύχω τὸ σκοπό μου. Ἐσκέφτηκα τὴν πείνα, τὴ δίψα, τὸ κρούο, τὰ δηλητήρια, τὸ πνίξιμο στὸ λουτρό, ὅλα μοῦ φάνηκαν ἀνεφύρμοστα.

Καὶ τότες ἓνας ἀέρας μεγαλοφυΐας ἄρχισε νὰ φυσᾷ καὶ νὰ μὲ περικυκλώνῃ καὶ στὴ σκέψη μου ἄστραψαν ιδέες φωτεινές. Καὶ ὅπως ἓνας μεγάλος καλλιτέχνης ζωντανεύει τὸ μάρμαρο ἢ κάνει μίαν ζωγραφιὰ νὰ σοῦ μιλήῃ, ἔτσι προαισθάνθηκα κ' ἐγὼ πῶς εἶχα νὰ γίνω ἡ μεγάλη τεχνήτρια τοῦ θανάτου.

Εἶχα ἀκούσῃ πῶς εἶναι ἀρρώστιες στὰ νήπια ὅπου ἡ διαίτα σώζει καὶ τὸ φαγὶ φέρνει τὸ θάνατο.

Καὶ ἄρχισα τὴ δοκιμὴ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ἓνα, ποῦ ἦταν ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Ὁ γιατρὸς εἶχε παραγγεῖλῃ νὰ τοῦ δοθῇ γάλα νερωμένο, τοῦ τὸ ἔδωσα ξενέρωτο. Εἶχε παραγγεῖλῃ τόσο, τοῦ ἔδωσα τὸ διπλό, τὴν ἄλλῃ μέρα τοῦ ἔδωσα περισσότερο. Ἐγύριζα τὴ νύχτα σ' ὅλο τὸ νοσοκομεῖο καὶ ὅτι γάλα εὔρισκα τ' ὀκλεφτα τοῦ τὸ ἔδινα, καὶ κάθε μέρα ἄξαινα καὶ τοῦ ἔδινα καὶ ὅ,τι ἄλλο μποροῦσα. Ἄρχισε νὰ παχαίνῃ νὰ φουσκώνῃ νὰ γίνεται πλαδαρό, ἀχνό, εἶχε ἀνησυχία, εἶχε δύσπνοια, τοῦ φανερώθηκαν ἐκζέματα καὶ ὅλο τὸ σῶμα του ἔτρεχε ὕλη κ' ἐγέμισε κροῦστες τὸν κοιτάζαν οἱ γιατροὶ κ' ἐγὼ ἄλλαζα τὰ σπαραγνά του γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τί τρώει καὶ τί πίνει. Καὶ τὸ τέλος ἦρθε γλήγωρα. Τὸν ἔπιασε μίαν

ἀκατάσχετη διάρροια, ἡ κοιλιά του ἐφούσκωσε τὰ μάτια του ἐβαθούλωσαν κ' ἐξερνοῦσε νύχτα μέρα.

Καὶ τοῦ ἔδινα, τοῦ ἔδινα καὶ τὸν παρακολουθοῦσα ὥρα μὲ ὥρα, στιγμὴ μὲ στιγμὴ κ' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἀπὸ ἀγαλίαση. Καὶ ὅταν τὸ πρῶτο δικό μου θῦμα ἔγεινε σκελετὸς καὶ ἀπέθανε τότες αἰσθάνθηκα μέσα μου μίαν ὑπεράνθρωπη δύναμη.

Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ, περιμένοντας τὲς κατάλληλες στιγμὲς, τὲς καλῆτερες εὐκαιρίες, μὲ ἀφάνταστη ὑπομονὴ καὶ μὲ τέλεια καὶ ἄφταστη τέχνη ἓνα ἓνα τὰ ξέκαμα ὅλα...

Ἡ ἀδελφὴ Ἄννα ἐτελείωσε, μ' ἐκοίταξε μὲ βλέμμα ἀγριωπὸ καὶ—Χαχά, ἐγέλασε δυνατά, ἓνα γέλιοιο σαρδωνικὸ ἀπερίγραφτο κ' ἐμὲ μοῦ ὀρθώθηκαν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ μου.

Ξάφνου τὰ μάτια της ἔμειναν ὀρθάνοικτα. Ἐνας σπασμὸς ἐτάραξε ὅλο της τὸ σῶμα. Εἶχε πεθάνῃ.

Ἐπροσπάθησα νὰ τὴς ἀνοίξω τὸ στόμα γιὰ νὰ τὴν μεταλάβω ἀλλὰ ἐστάθηκε ἀδύνατο.

Τὸ στόμα της εἶχε κλείσῃ γιὰ πάντα, ἀλλὰ τὰ μάτια της ἄν καὶ θολὰ καὶ σβημένα ἐκοίταζαν ψηλὰ καὶ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα καὶ τὸ γρόθο σηκωμένο ἐφοβέριζε ἀκόμη τὸν Πανιοδύναμο!

Σ' ἌΛΛΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

Ψυχὴ, ποῦ σὰ νεκρὴ πλανιέσαι μόνη
 Σ' αὐτῆς τῆς γῆς τὸ τρίσδαθο σκοτάδι
 Ὅπου χαρᾶς ἀχτίδα δὲ χρυσώνει
 Τῆς θλίψης τὸ ἀξημέρωτο τὸ βράδυ
 Ψυχὴ, ποῦ τῆς λαχτάρας οἱ ἄγριοι πόνοι
 Στεῖ μαρτύριον σὲ βύθισαν τὸν Ἄδη,
 Σ' ἄλλον πλανῆτη τὸ εἶναι μου σὲ ὑφώνει,
 Νὰ μὴ θεωρεῖς, σὰ μέσα ἀπὸ μαγνάδι,
 Τὴν ἀγάπῃ ποῦ σβήνει κουρασμένη,
 Σὰ σὲ τάφο τὸ ἀχνόφραγγο καντήλι,
 Τὴν ἀνθρωπότη στοῦ αἵμα κλισμένη
 Μὲ τοῦ ἀδερφοῦ τὸ μῖσος εἰς τὰ χεῖλη.
 Τ' αὐλά σου ἔχει θὰ χαίρονται τὰ μάτια
 Τοῦ Ὁραίου καὶ τῆς Ἀγάπης τὰ παλάτια.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΑΓΑΠΗΣ ΞΥΠΝΗΜΑ

Κόρη πανέμορφη
 Στὸ χέρι κλίνει
 Κεφάλι δλόξανθο,
 Ποῦ τὸ λαμπρύνει
 Βλέμμα ἀγγελόκοσμου
 Παρθενικό.

Μὰ σοῦ ματόκλαδου
 Δειλὰ τὴν ἄκρη
 Τρέμει σαλεύοντας
 Πικρὸ ἓνα δάκρυ,
 Ποῦ δροσοσιτάλαγμα
 Μοιάζει ἀγγινό.

Μὴν κλαίει γιὰ τᾶπιστο
 Δροσάτο κῦμα,
 Ποῦ ἀγαπημένου της
 Ἔδωκε μνηῆμα,
 Ἦ ποῦ τὸν ἄραξε
 Σὲ ξενητεία;

Μὴν τὴν ἐπλάνεσαν
 Ἀγάπης λόγια
 Καὶ τῶρα νοιώθει τα
 Σὰ μοιρολόγια,
 Ποῦ τῆς ξεσκίζουνε
 Τὰ σωθικά;

Μὴ ὀρφάνια γνώρισε,
 Ποῦ σταματᾶίνει,
 Τ' ἄγγρὸ χαμόγελο,
 Σὰν ἀνεβαίνει
 Σιὰ χεῖλια τ' ἄχαρα,
 Ποῦ ὄλο ποιοῦν;

Ἦχι' τριγύρω της
 Ὅλα γελοῦνε,
 Τὰ θεῖα τ' ἀρώματα
 Τήγνε μεθοῦνε
 Καὶ τὰ πουλάκια
 Γι' αὐτὴν λαλοῦν.

Μὰ μὲς τὰ στήθια της
 Βαρεῖα ἀντηχάει
 Ἀγάπης ξύπνημα
 Καὶ τὴν τραβάει
 Σὲ γλύκα ἀπόκοσμου
 Ποῦ τὴν μεθᾶ.

Καὶ ψάχνει σ' ἄπειρο
 Νὰ συναντήσῃ
 Αὐτὸν ποῦ ὁ πόθος της
 Τὸν ἔχει ντύσει
 Μὲ τῆς ἀγάπης
 Τὰ θεῖα φτερά.